

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓΙΑΣ ΜΑΡΙΝΗΣ - ΑΝΘ ΙΛΙΣΙΩΝ

Τά βάσανα τῆς ζωῆς «σκοτώνουν» τόν ἄνθρωπο;

Στούς καιρούς μας πολλοί, ἐπικαλούμενοι τήν οἰκονομική κρίση, βασανίζονται στήν καθημερινότητά τους ἤ καί ἄλλοι, ἀρκετοί δυστυχῶς, προσποιοῦνται τούς «βασανισμένους», καθότι «βάσανό» τους εἶναι τό γεγονός ὅτι δέν ἀποταμιεύουν πιά τόσα, ὅσα συσσώρευαν νωρίτερα καί, ἐπίσης, δέν ξοδεύουν ἀφειδῶς, ὅπως ξόδευαν πρίν ἀπό τήν οἰκονομική κρίση.

Ἐμεῖς, στό παρόν ἄρθρο, δέ στοχεύουμε νά κάνουμε πολιτικοκοινωνική ἤ πολιτικοοικονομική ἀνάλυση τοῦ φαινομένου. Αὐτό ἄς τό κάνουν κάποιοι ἀρμοδιότεροι ἢ, τέλος πάντων, ἄλλοι οἱ ὁποῖοι κινοῦνται ἐκτός τῆς κατά Θεόν ἐπισκόπησης τῶν πραγμάτων. Ἐμεῖς ὀφείλουμε, γιά νά εἴμαστε στοιχειωδῶς συνεπεῖς μέ τή συνείδησή μας καί αὐτό πού ἐπαγγελλόμαστε ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας, νά βλέπουμε ὅλα τά τοῦ ἀνθρώπινου βίου κάτω ἀπό τό βλέμμα τοῦ Θεοῦ, κάτω ἀπό τό πρίσμα τῆς εὐαγγελικῆς διδασχῆς καί βιοτῆς.

Ὅμως προκειμένου νά μὴν ἐκτραποῦμε σέ θεωρητικολογίες καί κατάθεση ἰδεαλιστικῶν ἀπόψεων, θά χρησιμοποιήσουμε ἓνα ἀσφαλές κανάλι στήν πραγμάτευσή μας, πού δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τήν προσωπικότητα καί τό βίο τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου τοῦ θαυματουργοῦ. Ἐξάλλου, αὐτό τό ὀφείλουμε στόν Ἅγιο καί στούς ἑαυτούς μας, ἀφοῦ τό μήνα αὐτό τιμᾶμε τή μνήμη του καί τί πιο εὐχερέστερο νά ἐμπνευστοῦμε ἀπό τό ἅγιο καί κατά πάντα στέρεο παράδειγμα τῆς κατά Χριστόν βιοτῆς του.

Κατά τήν παιδική του ηλικία ὁ Ἅγιος Νεκτάριος ἔλαβε πνευματική παιδεία ἀπό τούς γονεῖς του καί ιδιαίτερα ἀπό τήν μητέρα του, πού διακρινόταν γιά τήν εὐσέβειά της. Παιδί προσχολικῆς ηλικίας ἀκόμη εἶχε μάθει τόν 50ο ψαλμό («Ἐλέησόν με ὁ Θεός...») καί ἔδειχνε ιδιαίτερη προσκόλληση στό στίχο: «Διδάξω ἀνόμους τάς ὁδοὺς σου...», πράγμα τό ὁποῖο προανήγγειλε τή μελλοντική του ἀνάδειξη σέ διδάσκαλο τῆς Ἐκκλησίας.

Χαρακτηριστικό τῆς οἰκογενειακῆς πτωχείας ἦταν τό γεγονός ὅτι, προκειμένου νά ἔχει χῶρο νά γράψει ὅσα ἤθελε κατά τήν κρίση του, μάζευε χαρτιά λευκά καί τά συνέραβε (ἐδῶ θά μπορούσε νά γίνει σύγκριση μέ τά τετράδια ἢ τά βιβλία πού πολλά σημερινά παιδιά τά κακομεταχειρίζονται καί τά καταστρέφουν μέσα σέ λίγες στιγμές)! Ἐνα ἀπό τά παιχνίδια του ἦταν νά φτιάχνει αὐτοσχέδιους ἄμβωνες καί νά παριστάνει τόν ιεροκήρυκα, γιατί λόγω τοῦ μεγάλου ζήλου του γιά τά ἐκκλησιαστικά πράγματα ὅ,τι ἄκουγε στήν Ἐκκλησία τό ἀποτύπωνε στή μνήμη του καί τό μετέφερε στούς ἄλλους σά νά ἦταν ιεροκήρυκας καί ὅλα αὐτά σέ τόσο μικρή ηλικία.

Μετά τήν ἐγκύκλιο παιδεία, σέ ηλικία δεκατεσσάρων ἐτῶν, ἔφυγε ἀπό τή Σηλυβρία τῆς Θράκης γιά τήν Κωνσταντινούπολη, ὅπου πῆγε νά δουλέψει. Ἐπισημαίνουμε ἐδῶ δύο πολύ μεγάλα βάσανα: τόν ξενιτεμό καί τήν παιδική ἐργασία. Σέ μία ηλικία, τήν ἐφηβεία, πού τά περισσότερα ἀπό τά σημερινά παιδιά ψάχνουν μέ ποιό τρόπο νά βασανίσουν τούς γονεῖς τους ἢ, τέλος πάντων, συμπεριφέρονται ἐντελῶς ἀνεύθυνα, ὁ Ἅγιος παίρνει στά χέρια του τήν εὐθύνη τῆς ζωῆς του. Μόνο ὅσοι ἔζησαν ὡς ἐργαζόμενοι τήν ἐφηβεία τους, μπορούν νά γνωρίζουν ἐκ πείρας πόσο βασανιστικό εἶναι αὐτό τό πράγμα. Ὁ Ἅγιος, ὄχι μόνο δέν πτοήθηκε,

δέν ἔχασε τόν προσανατολισμό του, ἀλλά ἄρπαξε τήν εὐκαιρία καί στόν ἐλεύθερο χρόνο τῆς ἐργασίας του μελετοῦσε ἀκατάπαυστα πνευματικά συγγράμματα καί ἰδιαιτέρως ἔργα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Μάλιστα πολλά ἀπό τά ἀποσπάσματα ἢ διάφορα ἀποφθέγματα τά κατέγραφε σέ χάρτινα σακιά, γιά νά τά διαβάζουν οἱ παραληήπτες τῶν ἐμπορευμάτων. Αὐτό τό ὑλικό ἀποτέλεσε τό περιεχόμενο τοῦ βιβλίου του: «*Λογίων Θησαυρισμα*».

Στή συνέχεια, προσλαμβάνεται ὡς παιδονόμος στό Σχολεῖο τοῦ Μετοχίου τοῦ Παναγίου Τάφου στήν Κωνσταντινούπολη, ὅπου παράλληλα δίδασκε στίς κατώτερες τάξεις καί διατελοῦσε ὡς μαθητής στίς ἀνώτερες τάξεις. Πόσος κόπος! Πόση δίψα γιά μάθηση! Πόσο κουράγιο καί τί ἐνθουσιασμός νά ἐποπτεύεις καί νά καθοδηγεῖς παιδιά!

Εἴκοσι χρονῶν διορίστηκε δάσκαλος στό Λίθιο τῆς Χίου, ὅπου ὑπηρέτησε μέ αὐταπάρνηση καί παράλληλα, στόν ἐλεύθερο χρόνο του, ἐπεδίδετο σέ πνευματικές ἀσκήσεις, παρακολούθηση τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀκολουθιῶν, προοδεύοντας στήν προσευχή, τή νηστεία καί ὅλα τ' ἄλλα πνευματικά ἀγωνίσματα σέ τέτοιο βαθμό, πού ἔγινε ὁ νεαρός διδάσκαλος παράδειγμα πρὸς μίμηση καί γιά τούς ὑπόλοιπους κατοίκους τοῦ χωριοῦ. Τό διακόνημά του ὡς δάσκαλος διήρκεσε ἑπτὰ χρόνια.

Ἐπομένως, ἔφυγε δεκατεσσάρων ἐτῶν ἀπό τήν πατρίδα καί ἤδη ἔχοντας τά διπλάσια χρόνια δούλεψε σκληρά γιά τόν κατάρτισμό του. Ὅσα χρόνια ἔζησε κοντά στούς γονεῖς του, ἄλλα τόσα μέ τρόπο σκληρό ἔζησε μόνος του, φροντίζοντας ὁ ἴδιος γιά τήν ἐπιβίωση καί τή μόρφωσή του καί παράλληλα ὠφελῶντας τούς ἄλλους μέ τήν ἐργασία καί τό παράδειγμα τῆς ἐνάρετης ζωῆς του.

Σέ ἡλικία τριάντα ἐτῶν γίνεται μοναχός στή μονή τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Χίου, ἀφοῦ προηγουμένως μέ ἄσκηση καί μελέτη τῶν ἀσκητικῶν συγγραμμάτων διαμόρφωσε στέρεο ἀσκητικό φρόνημα καί ἔμπρακτη καθημερινή ἀσκητική βιοτή. Συνάμα σ' ἓνα ἔτος ἀπό τήν κουρά του χειροτονήθηκε διάκονος καί εἰσήλθε ἔτσι στή διακονία τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ πόθος του γιά περαιτέρω θεολογικές σπουδές ἦταν ἄσβεστος, ὅμως στερεῖτο τῶν ὑλι-

κῶν μέσων. Κατά θεία πρόνοια κάποιος ανέλαβε τὰ ἔξοδα τῶν σπουδῶν του καί ἀποβιώσαντος αὐτοῦ τοῦ εὐεργέτου του πῆρε μία ὑποτροφία τοῦ κληροδοτήματος Γ. Παπαδάκη. Μετά τό τέλος τῶν θεολογικῶν του σπουδῶν, ἀφοῦ ἐν τῷ μεταξύ συνδέθηκε μέ τό Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας, χειροτονήθηκε πρεσβύτερος σέ ἡλικία σαράντα ἐτῶν. Καί μετά ἀπό τρία χρόνια χειροτονήθηκε Μητροπολίτης μέ τόν τίτλο Πενταπόλεως.

Στήν ἐκκλησιαστική διακονία του στό Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας ὡς Πρεσβύτερος-Ἀρχιμανδρίτης καί ὡς Ἐπίσκοπος ἐπέδειξε ἰδιαίτερο ζῆλο στά καθήκοντά του καί ἀναλώθηκε κυριολεκτικά στήν ὑπηρεσία τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας καί στή διακονία τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν τῶν ἐκεῖ χριστιανῶν μέ ταπείνωση καί αὐταπάρνηση, μέχρις αὐτοθυσίας.

Ὅμως, ὁ διάβολος ὡς μισόκαλος καί ὑποκινητής κάθε κακοῦ, κατά παραχώρηση Θεοῦ, ξεσήκωσε πόλεμο μέ αἰτία τό φθόνο ἐναντίον του καί, τελικά, ἐκδιώχθηκε συκοφαντημένος ἀπό τήν Ἀλεξάνδρεια, ὁ γνήσιος αὐτός δοῦλος τοῦ Θεοῦ καί ἀνιδιοτελής ὑπηρέτης τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας.

Στή συνέχεια, τόν συναντᾶμε στήν Ἀθήνα μέ συνοδό του τή συκοφαντία καί ἐντελῶς ἄπορο οἰκονομικά. Μάλιστα κυκλοφοροῦσε γιά τόν Ἅγιο ἡ ἐξῆς χαρακτηριστική φήμη: «Ὁ Πενταπόλεως καί τὰ χρήματα, δύο πράγματα ἀντίθετα». Τόν πρῶτο χρόνο στήν Ἀθήνα ἦταν ἄνεργος, δέν εἶχε ἐκκλησιαστική θέση καί στεροῦνταν ἀκόμη καί τοῦ φαγητοῦ. Στή συνέχεια, διορίζεται ἱεροκέρυκας στήν Εὐβοία καί ἀκολουθῶς στή Φθιώτιδα. Ὡσπου τό 1894, σέ ἡλικία σαράντα ὀκτώ ἐτῶν, διορίζεται διευθυντής τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς στήν Ἀθήνα.

Ἐδῶ πράγματι μέ ἀπαράμιλλο ζῆλο ἀγωνίστηκε μέρα καί νύχτα γιά τήν ἐκκλησιαστική καί θεολογική μόρφωση τῶν παιδιῶν καί παράλληλα γιά τή διάπλαση τοῦ χαρακτήρα τους. Μέχρι πρὶν λίγες δεκαετίες ἐπιζήσαντες μαθητές του, ὅπως ὁ ὀσιολογιώτατος ἡγούμενος στήν Πάρο, π. Φιλόθεος Ζερβάκος, διηγοῦνταν τίς ἀρετές, τούς κόπους καί τὰ πνευματικά παλαίσματα τοῦ ἀκάματου δασκάλου καί πνευματικοῦ τους πατέρα.

Ἐχοντας, ὅμως, μέσα του βαθιά ἐξοικείωση μέ τούς πόνους καί τίς στερήσεις καί γνωρίζοντας ἐκ πείρας τή μέγιστη πνευμα-

τική ωφέλεια πού προξενούν οἱ πνευματικοί ἀγῶνες, σχεδίασε καί ὑλοποίησε γιά τόν ἑαυτό του καί ὀρισμένες πνευματικές του θυγατέρες τήν ἀπόσυρσή τους καί ἀφιέρωσή τους στήν ἡσυχαστική μοναστική ζωή στό ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθέν ἡσυχαστήριον, πού ὑπάρχει μέχρι καί σήμερα στήν Αἴγινα. Ἡ τελευταία αὐτή ἐπιλογή τοῦ Ἁγίου δέν εἶχε τό χαρακτήρα μιᾶς ἡρεμῆς ἀπόσυρσης γιά πνευματική μελέτη, ἀλλά χαρακτηριζόταν ἀπό ἔντονη ἀγωνιστικότητα, καθότι ἐκ τοῦ μηδενός καί μέ χειρωνακτική ἐργασία τοῦ ἰδίου καί τῶν μοναζουσῶν ἔπρεπε νά γίνουν πολλές ἀπό τίς οἰκοδομικές ἐργασίες τῆς μονῆς.

Κοντά σέ ὅλα αὐτά θά πρέπει νά προστεθεῖ ὅτι ὁ Ἅγιος δέν ἔπαψε νά κηρύττει ἀνελλιπῶς ὡς ἀπαράμιλλος διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας, νά ἱεουργεῖ τελῶντας τή θεία λειτουργία καί τίς λοιπές ἱερές ἀκολουθίες καί νά ἐξομολογεῖ καί νά καθοδηγεῖ πνευματικά τά πλήθη τῶν χριστιανῶν, κληρικῶν, μοναχῶν καί λαϊκῶν, τά ὅποια τοῦ ἐμπιστεύονταν τήν πνευματική τους καθοδήγηση. Παράλληλα δέ, κατέλιπε πολλά καί ἀξιόλογα πνευματικά συγγράμματα, τόσο γιά τίς ἐκπαιδευτικές ἀνάγκες τῆς Ριζαρείου Σχολῆς, ὅσο καί γιά τήν πνευματική οἰκοδομή τῶν ἀνθρώπων.

Τό 1920, μετά ἀπό νοσηλεία πενήντα ἡμερῶν στό Ἀρεταίειο Νοσοκομεῖο στήν Ἀθήνα, σέ ἡλικία ἐβδομήντα τεσσάρων ἐτῶν ἀναπαύθηκε ἐν Κυρίῳ.

Ἡ συνέχεια μᾶς εἶναι γνωστή. Ὁ Ἅγιος καί ζῶν ἀκόμα θαυματουργοῦσε. Ἰδιαίτερα, ὅμως, μετά ἀπό τήν ὀσία κοίμησή του συνεχίζει νά θαυματουργεῖ ἀκατάπαυστα καί νά σκορπίζει πλουσιοπάροχα τή χάρη τοῦ Θεοῦ σέ ὅσους μέ εὐλάβεια τόν ἐπικαλοῦνται.

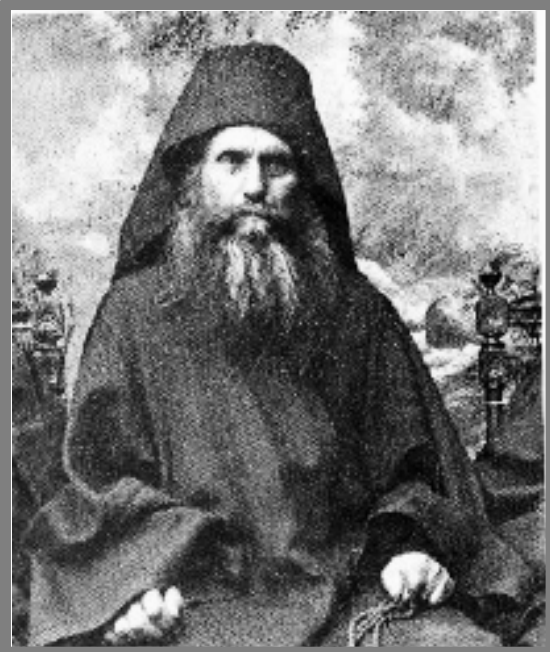
Τώρα, μετά ἀπό αὐτή τήν περιδιάβαση τῆς ζωῆς τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου βλέπουμε, πιστεύω, καθαρά ὅτι ἡ ζωή του ἦταν συνέχεια γεμάτη βάσανα καί, ὅταν δέν τόν βασάνιζε εἴτε ἡ ἴδια

ἡ ζωὴ εἴτε οἱ ἄνθρωποι μέ τή μοχθηρία τους εἴτε ὁ διάβολος μέ τήν πανουργία του, ὁ ἴδιος ἐπιζητοῦσε νά ταλαιπωρήσει τή σάρκα του καί νά ταπεινώνει συνεχῶς τό πνεῦμα του. Φαίνεται ξεκάθαρα ὅτι ὄχι μόνο συμφιλιώθηκε μέ τό γεγονός ὅτι τά βάσανα εἶναι ἡ «μοῖρα» τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου στόν παρόντα βίο, ἀλλά καί ὁ ἴδιος συνεχῶς ἐπιζητοῦσε τήν ἄσκησι καί τήν κακοπάθεια, ὥστε νά ἀναχωρήσει ἀπό τόν παρόντα κόσμο, ἀνάλαφρος, ἀλλοιωμένος, διάφανος, χωρίς τά βαρίδια τῶν ἀνθρώπινων ἐμπαθῶν καί ὑλιστικῶν ἐξαρτήσεων καί ἀπό τώρα, ἀκόμη ἀπό τή γῆ, νά ἐτοιμαστεῖ ὡς πολίτης τῆς οὐράνιας βασιλείας.

Ἐπομένως, πιστεύω ὅτι τό ἀρχικό ἐρώτημα: «τά βάσανα τῆς ζωῆς σκοτώνουν τόν ἄνθρωπο;» ἀπαντήθηκε μέ τό ζωντανό παράδειγμα τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου. Φαίνεται, δηλαδή, ὅτι τά «βάσανά» του τά πολλά καί πολυποίκιλα ὄχι μόνο δέν τόν «σκότωσαν», ἀλλά τόν ἐκπαίδευσαν, τόν γύμνασαν, τόν ἔκαναν νά τά ἀγαπήσει ὡς ἀπαραίτητο συνοδοιπόρο στό βίο του. Γι' αὐτό καί τά μετέτρεψε σέ πνευματική ἄσκησι καί κατά Χριστόν παιδαγωγία, ὥστε ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς νά διέλθει τόν παρόντα βίο καί νά ὀδηγηθεῖ στήν ἀληθινή ζωὴ τῆς αἰώνιας βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τήν ὁποία ἐπιφυλάσσει ὁ Θεός γιά τούς ἐκλεκτούς δούλους του.

Δέ μένει παρά νά μιμηθοῦμε τήν στάση τοῦ Ἁγίου ἀπέναντι στά «βάσανά» μας, νά ἐμπνευστοῦμε ἀπό τό ζωντανό καί τόσο διδακτικό παράδειγμά του καί νά τόν παρακαλέσουμε νά μᾶς συνοδεύει καί μᾶς στήν ἐπίγεια πορεία μας, ὥστε συμπορευόμενοι μαζί του ἀπό τώρα νά τόν συναντήσουμε στήν οὐράνια βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τήν ὁποία ὑποσχέθηκε ὁ Κύριος μέ τό ἀψευδές στόμα Του καί τά ἀληθινά λόγια Του γιά τά γνήσια τέκνα Του: «*Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου, κληρονομήσατε τήν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπό καταβολῆς κόσμου*» (Ματθ. 25, 34). Ἀμήν! Γένοιτο!

Πρωτοπρ. Κωνσταντῖνος Καραϊσαρίδης

Ὁ Ἅγιος Σιλουανός ὁ Ἀθωνίτης

«Δίψα τοῦ Θεοῦ»

Ἐδῶ καί πάνω ἀπό 40 χρόνια (1973) ἐκδόθηκε στά ἑλληνικά τό βιβλίο τοῦ μακαριστοῦ Γέροντα Σωφρονίου Σαχάρωφ «Ὁ Ἅγιος Σιλουανός ὁ Ἀθωνίτης» (ἔκδοση Ἰ. Μονῆς Τιμίου Προδρόμου - Ἔσσεξ Ἀγγλίας). Κατά τή γνώμη μου πρόκειται γιά ἕνα ἀπό τά καλύτερα βιβλία πνευματικῆς οἰκοδομῆς πού κυκλοφοροῦν στήν ἐποχή μας. Στό βιβλίο

αὐτό συνδυάζεται ἄριστα ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μέ τήν παράθεση ἀγιογραφικῶν χωρίων στήν κατάλληλη θέση καί τήν ἀπόδοση τῆς διδασκαλίας τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μέ μία σύγχρονη γλώσσα.

Τό βιβλίο εἶναι διαρθρωμένο σέ δύο μέρη. Στό πρῶτο μέρος ὁ συγγραφέας καταθέτει τά βιογραφικά στοιχεῖα τοῦ Ἁγίου διανθίζοντάς τα μέ διδασκαλίες τοῦ Ἁγίου Σιλουανοῦ καί δικές του συνδυαστικές σκέψεις, γιά τήν χειραγώγηση σέ βασικά θέματα τῆς πνευματικῆς ζωῆς, ὅπως αὐτά τά ἔζησε καί τά δίδαξε ὁ Ἅγιος. Στό δεύτερο μέρος τοῦ βιβλίου καταγράφονται οἱ διδαχές τοῦ Ἁγίου Σιλουανοῦ αὐτούσια, ὅπως δηλαδή βρέθηκαν σέ σημειώσεις τοῦ ἰδίου.

Αὐτό τό δεύτερο μέρος, πού κατά τή γνώμη μας εἶναι καί τό σπουδαιότερο, εἶναι λόγος γεμᾶτος πνεῦμα Θεοῦ, λόγος χαριτωμένος, πού εἰσδύει βαθύτατα στό νοῦ καί τήν καρδιά κάθε καλοπροαίρετου ἀνθρώπου καί εἶναι ἀκριβῶς οἱ ἐμπειρίες τοῦ θεοειδοῦς αὐτοῦ ἀνθρώπου, τοῦ Ἁγίου Σιλουανοῦ, ἀπό τή σχέση του μέ τό Θεό. Πάντα κατά τή γνώμη μου, τό βιβλίο πρέπει νά διαβάζεται μία φορά ἀρχίζοντας ἀπό τό δεύτερο μέρος καί στή συνέχεια ἀπό τήν ἀρχή μέχρι τό τέλος.

Τό πρώτο θέμα πού ἀναπτύσσει ὁ Ἅγιος Σιλουανός εἶναι τό τιτλοφορούμενο: «Δίψα Θεοῦ». Μᾶς κάνει ἐντύπωση τό γεγονός ὅτι, ἐνῶ ὁ Ἅγιος Σιλουανός σ' αὐτό τό πρώτο κεφάλαιο τῶν διδαχῶν ἐπιδιώκει νά μιλήσει γιά τόν τρόπο γνώσεως ἢ καλύτερα ἐμπειρίας τοῦ Θεοῦ, ὁ τίτλος πού βάζει σ' αὐτό τό κεφάλαιο εἶναι: «Δίψα Θεοῦ». Δηλαδή, πιστεύω, ὅτι εὐθύς ἐξ ἀρχῆς θέλει νά μᾶς πληροφορήσει ὅτι στή σχέση μας μέ τό Θεό, γιά νά ὑπάρχει ἀποτέλεσμα, γιά νά εἶναι αὐτή ἡ σχέση ζωντανή καί γνήσια, πρέπει νά διέπεται ἀπό τήν ἀναγκαιότητα πού χαρακτηρίζει τή σχέση τοῦ ἀνθρώπου μέ τό νερό. Δηλαδή, μία τέτοια ἀναγκαιότητα πού χωρίς τήν ἐκπλήρωσή της ὁ ἄνθρωπος δέν ἔχει ζωή. Αὐτό σημαίνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά πλησιάζει τό Θεό ἀνόρεχτα καί μέ χίλιες δυό ἐπιφυλάξεις. Ὅφείλει νά φτάσει στήν ἐνστικτώδη κίνηση κατά τήν ὁποία, ὅταν διψάει, ἀπλά πίνει νερό. Δέν μπορεῖ νά κάνει διαφορετικά. Ἡ ἀνόρεχτη προσέγγιση τοῦ Θεοῦ δέν ὀδηγεῖ σέ ζωντανή σχέση μαζί Του καί στή θέση της βάζει κάποιες περί Θεοῦ ἀπόψεις, νοησιαρχικῆς κυρίως προέλευσης. Στήν ἀρχή ὁ ἴδιος ἐξομολογητικά γράφει: «Διψᾷ ἡ ψυχή μου τόν Κύριο καί μέ δάκρυα Τόν ζητῶ. Πῶς νά μή Σέ ζητῶ; Σύ μέ ζήτησες πρώτος καί μοῦ ἔδωσες νά γευθῶ τήν γλυκύτητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καί ἡ ψυχή μου Σέ ἀγάπησε ἕως τέλους».

Ἐπομένως, ἀπό τήν ἀρχή ὁ Ἅγιος Σιλουανός διευκρινίζει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀναζητᾷ τό Θεό, διψάει γιά Θεό, ἐπειδή πρώτα ὁ ἴδιος ὁ Θεός τόν ἀναζήτησε, τόν εἴλκυσε πρὸς Αὐτόν.

(Συνεχίζεται...)

π. Κ. Κ.

«ΔΙΔΑΧΗ ΚΑΙ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ»

Ἐκδοση Ἱ. Ναοῦ Ἁγίας Μαρίνης

Ἄνω Ἰλισίων

Τηλ. 210 7785742 - 210 7486181

email: agmarin@otenet.gr

www.agiamarinailision.gr

Σεπτέμβριος - Ὀκτώβριος 2015

• Ἀριθ. Φύλλου 200

• Ἔτος ΚΔ'

Ἐπεύθυνος Σύνταξης:

πρωτοπρ. Κωνσταντῖνος Καραισάρηδης

Διανέμεται δωρεάν - Εἰσφορές δεκτές